

Japán lány

1.

A japán lány már az első pillanatban olyan, mintha ismerném. Mintha évek óta ismerném, sőt, mintha mindig ismertem volna. Nem ismerem.

A japán lány fogai gömbölyű gyöngyök, ajkai nedvedző eprek, szemeiben fekete Napok, bal füle alatt pirosuló anyajegy. A japán lány évig érő hegyek között él, léptei nem hagynak nyomot a havon, nappal tenyerén hordja a világot, éjjele nincs, nem engedi, hogy legyen. A japán lány hajában gyémánttá alakulnak a jégcsapok, jelenléte előtt meghajol az állatsereg, körmei alól csillagokat kapirgál, melleit felhőkből formálja kedvére.

Valami történni fog.

A pirosuló anyajegyét szuggerálom. Felnyúl, megérinti, könnybe lábad a szemem. Nem tudom, soha nem éreztem-e még ilyet, vagy mindig azt hiszem, először érzem. Tudom, hogy ismerem és tudom: nem ismerhetem.

A japán lány nyelvvel villámcsapást hímez az égre.

Elbűvöl nyugalma, ahogy önnön tökéletességét viseli. Csak remélni tudom, hogy az ajkain ugráló finom mosoly nekem szól, feltétlen csodálatomnak, csodálatom elfogadásának és jövőbeli lehetőségeimnek. A japán lány a forgatható alumíniumállvány előtt áll a mozi előcsarnokában, képeslapokat válogat, nem néz senkire, mert mindenki őrá néz.

Ha megpróbálok elképzelni, ahogy átölelem és a hajába csókolok, a képzelgés bizonytalan tétnélkülisége helyett a múltba révedés lágy melankóliáját érzem, mintha mindig része lett volna életemnek, mintha csak arra várna, hogy megszólítsam. Minden előre elrendeltetett. Tekintetem lefelé vándorol, egészen finom vonalú, fehér lábfejeig: nem visel cipőt. Talpát enyhén megemeli, kissé kifordítja, láthatom rózsaszínjét, porszemek nem merik beszennyezni. Bokájára széttárt szárnyú pillangót tetováltatott.

Menthetetlenül zuhanni kezdek.

2.

Hiába tűnt el, tudom, hogy itt van. Jelenléte előtt meghajol az embersereg.

Az öreg, kopottas kötényt és bőrcipőt viselő pattogatottkukorica-árus, a film kezdetét váró, bizalmasan sustorgó szerelmespárok, még a máskor végletekig kiábrándult és közönyös lányok is a jegypénztárak fiülkéiben: mindenki tudja, hogy valami megváltozott. Valami történni fog.

Minőségi változást eszközöl a valóságban, pusztán azzal, hogy belép falai közé. Elég annyi, hogy életben van. Fogai gömbölyű gyöngyök, ajkai nedvedző eprek, vörös, lemoshatatlan foltokat hagytak rajtam mindenütt, ahol csak megérintettek. Beteggé tett, és nem akarok kigyógyulni többé. Ha valakit egyszer a karjai közé enged, annak utána bármi más:

nevetséges és értéktelen, haszontalan semmiség csupán. Nélküle nincs élet, mert lényé gúnyt űz mindenből, ami emberi. Hibátlansága gyűlöletes.

Mellbimbói kemény, barna kavicsok, bőre vaníliaillatú és karamellaízű. Hófehér virágszirmok borítják ágyamat, mióta benne feküdt.

És akkor meglátom. Kilép a forgatható alumíniumámvány mögül, elindul az egyik terem felé, szemben a tömeggel, ami kitódul az előcsarnokba. Úgy nyílnak meg előtte, mint akik feltétel nélkül ismerik el kiválasztottságát. Úgy hajtanak fejet, ahogy hajtottam én is, mikor először gyakorolta elidegeníthetetlen kegyét, és megjelent nekem.

Az intim, vörös fényben úszó bár minden vendége, minden férfi elhallgatott, szavaknak többé nem lehetett helyük a teremben. A pódiumon megfagytak a táncosok. Áhítat itatta át a falakat. Mellém ült, a pulthoz, lábait keresztbe vetette, nem viselt cipőt. Poharam kilencmillió szív alakú szilánkra tört a kezemben. Mosolygott.

Összevéztem a szilánkokat.

1.

Egyelőre tartanom kell bizonyos távolságot, a terem végében foglalok helyet. Nem követhetek el hibákat. Ő egészen közel ül a vászonhoz, haját hátra veti, anyajegye megvillan a sötétségben. A vásznon sűrű feliratok zúdulnak lefelé, két szó ismétlődik kérlelhetetlen állandósággal: japánlányjapánlányjapánlány...

Csak órá koncentrálok. Reszket minden tagom, izzadtág borítja az egész testemet.

Először tudatosul bennem, hogy félek. Nem a visszautasítástól, nem attól, hogy esetleg kinevet: félelmem megfoghatatlan, tulajdonképpen tárgya ismeretlen, csak sejtem, hogy valami módon a japán lánnyal áll kapcsolatban. Lényé tökéletes makulátlansága, a felsőbbrendűség nyilvánvaló tudata, amivel környezetét szemléli, valami mély embertelenségre utal, felfedi feketeségét, ami az első benyomás értelmezésekor nem volt, nem lehetett nyilvánvaló. Talán mégsem ismerem, talán nem ismerhetem meg soha. De nem engedhetem el.

Jobb kezem a karfára helyezem, valami belém vág, összerándulok a fájdalomtól. A gyér fényben látom, hogy tenyerem húsába aprócska üvegszilánk mélyed. Kihúzom, megvizsgálom, elmosolyodok: szívalakja van. Pereme véres.

Cselekednem kell.

2.

Az ablaknál öltözködött, nekem háttal, az utcát figyelve. Odakint felrobbanhatott valami: narancssárga lángoszlopok növekedtek, tűzcsóvák rohantak az égbolt felé testének sötét kontúrjai körül. Vörös kísértetek táncoltak szobám vakolatlan falain. Valaki sikoltott.

Csak feküdtem a szirmok között, néztem mozdulatlanul, nem mertem cigarettára gyújtani, féltem, azzal megtörném a varázst. Ízé égette a nyelvemet, érintéseinek nyomai átrágták magukat húson, csontjaimig hatoltak. Lassan elszívárgott belőlem minden, amit

emberinek szokás nevezni. Elhagytam világomat, nem hihettem benne többé. Immár az Ő valóságának részévé lettem, átváltoztam, egy szinttel feljebb kerültem. Félisten voltam az Ő királyságában.

Először tudatosult bennem, hogy félek, rettegek Tőle, mégsem ellenkezhettem, vonzása erősebb volt minden félelmemnél, legyűrte lényem zsigeri, ösztönös tiltakozását közelsége ellen. Úgy éreztem, e tiltakozás kiirtása az első feladat, amit teljesítenem kell, hogy kétségek nélkül bizonyíthassam: érdemes vagyok a kiválasztottságra. Szemem lehunytam, tenyereimet fölfelé fordítottam. Jelenlétével töltekeztem. A lángok terjedését figyeltem zárt szemhéjaimon.

Mikor magamhoz tértem, egyedül voltam. Falaim feketék a koromtól. Bútoraim helyén szürke hamudobocskák. Csak az ágyam maradt sértetlen, én, a szirmok körülöttem.

Menthetetlenül zuhanni kezdtem.

1.

Közvetlenül mellé telepedek, nem gondolkodok. Megmutatom neki a szilánkomat. Rá néz, apró ujjai között forgatja, nyelve hegyére illeszti. Könnyek csorognak az arcán.

Megcsókol.

2.

Csak a szirmokat kellett követnem, és az ezernyi apró nyomot, amiket maga után hagyott. Pirosló anyajegyét egy csecsemő homlokán. Vaníliaillatú szivarkát pőfékelő öregurat. A mozi plakátján a hívogató, széttárt szárnyú pillangót.

Kisemmizett, elvette mindenem, és cserébe semmit nem adott. Miért választott ki, miért ültetett maga mellé, ha valójában nem tart érdemesnek kegyeire? Miért mutatta meg, hogy lehetne másképp is, ha végül visszalök sivár világomba, az alacsonyabb rendűek közé, a semmirekellők mindennapjaiba? Miért hagyott el?

A pisztoly markolatára kulcsoltam ujjaimat, csövében triangulumként muzsikáltak az üvegszilánkok.

1.

Dörrenést hallok, majd forróság ömlik szét koponyámban, de Ő nem hajol el rólam. Próbálok ránézni, de látványa vizenyősen ugrál a szemeimben, megvakulok, a gyönyör megfoszt világomtól. Az eprek ajkaimra szorulnak, teste az enyémhez feszül, kezeim nem merik érinteni. Lassan elszívárog belőlem minden, amit úgy nevezek: „én”. Melegség önt el, vörös villanások, spirálosan tekerződő ködgomolyok kavarognak tudatomban. Felnyílik egy fekete gömb, a japán lány lép ki belőle, megragadja a kezem, maga után húz. Fekete falak között

haladunk, aztán a falak felizzanak, fehérséggé bomlanak, lábam hóba süpped, villámcsapás fénylő kígyója illan el felettem. A lány elenged, zuhanni kezdek, hiába kapálózom a keze után, csak mosolyogva int, nem nyúl le értem. Zuhanok, be a falak közé, melyek egyre csak közelednek, lassan összeérnek, magukba zárnak.

Kinyitom a szemem. Egyedül ülök a fehér vászon előtt, teljes a csend. Valami történt: minőségi változás a valóságban. A széken mellettem egy kupac szív alakú üvegszilánk.

Nincs miért maradnom.

2.

Szorosra zárt szemekkel húzom meg a ravaszt.

Várok.

Próbálok távol tartani a tébolyt.

Hallom, ahogy a fiú föláll, és kísétál a tereméből. Reszketek, a pisztoly kiesik a kezemből. Térdre akarok zuhanni Őelőtte, a bocsánatáért esedezni, de tudom, hogy nincs több esélyem. Bevégeztetett. Látnom kell, csak egyszer, utoljára.

Elindulok a sorok között a székekbe kapaszkodva. A terem falai nyúlnak, tágulnak és rángnak körülöttem. A padló alatt láthatatlan szörnyeteg éledezik, földobja magát, térdre zuhanok. Kúszom tovább, vezeklésem teljes, ám haszontalan. Csukladozva, öklendezve zokogok, taknyom és nyálam kézfejemre csorog. Mászok, a vörös szőnyeg bolyhjai felsértik tenyereimet, testem megadja magát az ítéletnek, bőröm nem óvhat többé, húsom elsilányult szövetek izsamós halmaza. Kárminos villanások, spirálosan tekerződő ködgomolyok örvénylenek körülöttem. Mindenem a szirmai közé vágyakozik. Követni akarom lábai nyomát, illatával burkolódnék, összegyűjteném elhullatott hajszálait. Kiöltem magamból mindent, amit emberinek lehet nevezni.

Kilencmillió szív alakú üvegszilánk jelzi a helyet, ahol ült. Ő nincs többé. Annyit sem érdelek, hogy láthassam.

Lassan, remegő kezekkel, zokogva tömöm a számba a szilánkokat.

1.

A mosdó tükre előtt állva próbálok megfejteni a változás lényegét. Oldalra fordulok, profilomat vizsgálgom. Kezeimet felemelem, magam elé tartom őket, megmozgatom az ujjaimat. A hajamba túrok velük. Megnyitom a csapot, vizet fröcskölök az arcomra. Nem tudom, mit kellene másnak látnom, mi nincs rendben velem.

Minden tökéletes. Mosolygok.

Fogaim gömbölyű gyöngyök, ajkaim nedvedző eprek, szemeimben fekete Napok, bal fülem alatt pirosuló anyajegy.